

Forhøjelse af Understøttelsen ikke kan finde Sted. Jeg vil derfor haabe, at den ærede Finansminister vil erklære, at der kan være nogen Grund til at tage under fornyet Overvejelse at give denne gamle, hæderlige Mand, der nu er mellem 70 og 80 Aar og kun har faaet en Understøttelse paa 135 Kr., en Forhøjelse af Understøttelsen. Han har jo været med i Kri-gen og der — som det fremgaar af hans Papirer — faaet 3 Saar, og han er nu selvfølgelig aldeles ude af Stand til at udføre noget Arbejde og erhverve sig noget til Hjælp til Livets Ophold paa Grund af sin høje Alder. Jeg mener derfor, det vilde have været glædeligt for denne gamle Mand og for de mange Invalidere at se, at Folketinget henviste dette Andragende til Finansministeren, saaledes at der var Mulighed for, at denne gamle, hæderlige, vel-tjente Invalid, der har gjort sig fortjent af Fædrelandet, kunde faa en noget større Understøttelse, saaledes at han var i Stand til bedre at leve uden at ty til Kommu-nens Hjælp. Han har søgt Dannebrogss-fonden om at faa en Understøttelse af den; men det er hidtil ikke sket. Det viser ogsaa, at han er en gammel, hæderlig, vel-tjent Soldat, at han er udnævnt til Danne-brogsmænd paa Grund af sine Fortjenester for Fædrelandet. Jeg vilde derfor meget ønske, om Finansministeren vilde udtale sig saa velvillig om dette Andragende, at den ærede Ordfører kunde tiltræde Æn-dringsforslaget her, og at det mulig kan blive vedtaget.

Ordføreren (Busk): Jeg er ikke uenig med den ærede Ændringsforslagsstiller i, at man skal vise den videste og yderste Grad af Humanitet over for Invalidere, og det er en velbekendt Sag, at det ogsaa er sket — det kan jeg sige — baade fra Folketingets og ogsaa til Dels fra de Fi-nansministres Side, vi have haft i de senere Aar. Det er jo bekendt for ærede Med-lemmer, som have fulgt med i denne Sag, at der 2 Gange er sket en rigelig gennem-gaaende Forhøjelse af den Pension, som Invalidere faa — jeg tror, første Gang med 15 pCt. og anden Gang med 25 pCt. — og der er ogsaa her fra Tingets Side gjort Anstrengelser for, at det kan blive saa let som muligt for Invalidere at opnaa Under-støttelse, saa i den store Almindelighed er jeg ikke uenig med det ærede Medlem. Men det lader til, at det ikke vil være unyttigt ganske kort at gentage, hvilke Veje man skal gaa, naar man vil søge at faa Invalidereunderstøttelse. Vi ere nødte

til i Finansudvalget at følge bestemte Reg-ler; thi Invalidere have vi mange Andra-gender om, og det kan vi vente at blive ved med mange Aar endnu. Se vi paa Jubilæumsfesten i Fredericia, viste det sig jo dér, at der var ikke mindre end 3,800, der havde været med i 48—50, og hvor mange er der saa ikke tilbage af dem fra 1864? Derfor gentager jeg, er det værd at fremhæve, hvilken Vej ærede Medlem-mer maa anmode deres Folk om at gaa, naar de søge Invalidereunderstøttelse. Det er da den, at Ansøgeren gaar til Invalide-bestyrelsen. Har han da faaet Afslag paa sit Andragende der, gaar han direkte til Finansministeren, og saa giver naturligvis den ærede Finansminister et Svar paa denne Sag, og saa først er det paa Tide at komme til Rigsdagen. Det er altsaa den Vej, man skal gaa, og gaar man ikke den Vej, saa forhaler man kun Sagen; thi der er jo ingen Grund for Rigsdagen til at befatte sig med en Sag, naar Finansministeren ikke i For-vejen har haft den og givet Svar. Nu er det oplyst, at i dette Tilfælde har Invalide-bestyrelsen spurgt Finansministeren, og paa Grund af dette har Manden troet, at han ikke skulde gaa videre. Vi ønske ogsaa et direkte Svar fra Ministeren, thi derved kan faas en Antydning af, hvorledes Ministeren stiller sig til Spørgsmaalet. Men gaar man den nævnte Vej, som jeg har antydnet, kan Andragendet ventes behandlet i Finansud-valget, og Finansudvalget tager da Andra-gendet paa den Maade, at vi privat kon-ferere med den paagældende Minister, som da møder med de Dokumenter, han er i Besiddelse af; og man kan jo fra begge Sider udtale sig friere i Udvalget, end man kan gøre det i Salen.

Med Hensyn til den omhandlede Sag vil jeg oplyse, at denne Mand siger i sit Andragende, at han i sin Tid henvendte sig til Invalidebestyrelsen om at faa Understøttelse som Invalid. Denne Under-støttelse er ogsaa tilstaaet ham under 14de Oktober 1892, hvor der blev ham tillagt 60 Kr. Men siden den Tid har Invalide-bestyrelsen — naturligvis med Finansmi-nisteriets Billigelse — forhøjet Understøt-telsen til 135 Kr. Den gode Mand har altsaa faaet Forhøjelse en Gang. Nu ind-rømmer jeg, at dersom Manden i høj Grad er aflægs, kan han ikke leve af 135 Kr., men naar han har faaet Dannebrogskorset, maa han jo være en meget skikkelig og hæderlig Mand, og saa forstaar jeg ikke, at vedkommende Kommune ikke giver ham nogen Alderdomsunderstøttelse. Det er jo ingen Fattighjælp. Det blev, da Loven